

Jäsentiedotteesta

Tämä jäsentiedote menee Itsenäisyyspuolueen postituslistalla oleville yksityishenkilöille jäsenyydestä riippumatta. Ensisijaisesti kyseessä on jäsentiedote, mutta sen sisältämät asiat saavat kernaasti mennä muidenkin postituslistalle ilmoittautuneiden tietoon.

Yksi jäsentiedotteen tavoitteista on ylläpitää tiedonkulkua IPU:n hallituksen ja jäsenistön välillä. On esitetty toiveita siitä, että kentälle tulisi säännöllisesti tietoa puoluehallituksen tekemisistä. Toivomus on kohtuullinen, joten se pitää täyttää, vaikka ihan aina ei niin paljon kerrottavaa ole ollutkaan. - Esim. syksyllä hallituksenkin voimavarat suuntautuivat kovasti kannattajakorttien kokoon saamiseen. IPU:n nettisivuja ollaan uusimassa ja sähköpostiosoitteet saatetaan asianmukaiselle tolalle ja yhdenmukaisiksi. Myös piireille tulee omat ipu.fi -osoitteensa.

Tiedote antaa jäsenille mahdollisuuden reagoida ja antaa palautetta ja se on tarkoitus tästä lähtien lähettää kerran kuukaudessa. Piirien vastuuhenkilöiden olisi hyvä tulostaa jäsentiedotteet luettavaksi niille jäsenille, joilla ei itsellään ole sähköpostia. Kokouksissaan tai jäsenkirjeissään piirit voisivat myös selvittää, saavatko kaikki ne jäsenet, joilla on käytössään sähköposti, IPU:lta tulevat postit. Mikäli joku ei saa, pyydämme lähettämään meiltä mahdollisesti ohi menneet sähköpostiosoitteet. Vastaavasti, jos tämä tiedote nyt tulee jollekulle, joka vastaisuudessa ei IPU:n postia halua, pyydän ilmoittamaan siitäkin osoitteella lena.wiksten@ipu.fi.

IPU kohti kuntavaaleja

Kuten joulutiedotteessamme kerroin, emme ihan vielä onnistuneet saamaan tarvittavaa määrää kannattajakortteja kasaan siitä huolimatta että jätimme Oikeusministeriöön reippaasti ylimääräisiäkin kortteja. Ne eivät kuitenkaan riittäneet korvaamaan tarkistuksessa

hylättyjä. Puuttuvat kortit pitää nyt todella nopeasti saada kokoon, jotta pääsemme täysin voimin keskittymään tuleviin kuntavaaleihin. Kerrataan korttien palautusosoite, joka on: Nina Palomäki, Pakilantie 50 b 25, 00660 Helsinki. IPU:n www-sivulla on eräänlainen työkalu, kaavake, jolla voi ilmoittaa halukkuutensa tulla asetetuksi IPU:n ehdokkaaksi kuntavaaleissa. Myös piirien johdon tulee nyt aktiivisesti ohjata mahdollisia ehdokkaita täyttämään tuo lomake, joka löytyy osoitteesta <http://ipu.fi/kuntavaalit-2017-2/>

Ehdokkailta tullaan edellyttämään allekirjoitusta IPU:n keskeisimmät periaatteet sisältävään sitoumukseen, joita ehdokas on vaalityössään ja muuten velvoitettu noudattamaan. Esim. rasististen esiintymisten ja ulostulojen suhteen IPU:lla on nollatoleranssi. Tämä koskee yhtä lailla mahdollisia sitoutumattomia ehdokkaita, joilta myös edellytetään ehdokassitoumuksen allekirjoittamista.

Ehdokashakemukset on jätettävä viimeistään tiistaina 28.2.2017 ennen klo 16 kunnan keskusvaalilautakunnalle. Tämän tekee paikallinen vaaliasiamies, joka tarvitsee tehtävänsä IPU:n valtuutuksen. Ehdokkaiden etsimisellä on siis jo kiire, mutta kuitenkin siinä samassa on myös muistettava kerätä IPU:n puuttuvat kannattajakortit. Muuten emme voi IPU:na ehdokkaita asettaa.

Kaikilla paikkakunnilla IPU ei ilmeisesti tule asettamaan ehdokkaita, sillä IPU:n organisaatio on rakentunut enemmänkin valtakunnalliset kuin paikalliset vaalit huomioiden. Pienillä paikkakunnilla voi yhdelläkin ehdokkaalla olla mahdollisuuksia tulla valituksi, kun taas isommilla välttämättä tarvitaan myös suurempi ehdokasmäärä. Valinnan ratkaisee ehdokkaan suhteellinen äänimäärä, eikä henkilökohtainen

äänimäärä, jolloin yksinäisen ehdokkaan on isommilla paikkakunnilla kovin vaikea tulla valituksi. Piirien kannattaakin pitää mielessään myös (mahdollisesti) vuonna 2018 presidentinvaalien yhteydessä pidettävät maakuntavaalit. Maakuntavaalien aikataulusta ei vielä ole mitään varmaa tietoa, koska maakuntien keskeiseksi tehtäväksi kaavaillaan SOTE-keskuksen hallinnointia, josta hallituksen esitys ei vielä ole edennyt eduskuntaan asti ja johon liittyy useita epäselvyyksiä ja mm. perustuslainmukaisuuden tarkistamisia. Jos SOTE-lait tullaan hyväksymään jotakuinkin siinä muodossa kuin hallitus esittää, merkitsee se, että keskeinen ja merkittävä kuntien tehtävä siirtyy maakuntahallinnolle ja se puolestaan tekee maakuntavaalit erityisen tärkeiksi. Liioittelematta voi sanoa että maakuntahallinto tulee päättämään ihmisten kohtalon kysymyksistä, siltä osin kuin niitä ei uusi ”valinnanvapaus”-lainsäädäntö jo laita lukkoon ja sinetöi.

Kuntavaaleihin pitää paikallistasolla valmistautua hyvin. On hankittava tietoa ajankohtaisista tapahtumista ja paneuduttava suunnitelmiin ja päätöksentekoon, jotta saadaan luotua pohjaa IPU:n vaihtoehdon esittämiseksi. Piirien olisi hyvä järjestää tilaisuuksia, joissa eri paikkakuntien ehdokkaat yhdessä käyvät läpi sitä, mitä kunnan toimialaan ja tehtäviin oikeastaan kuuluu. Nämä on tiedettävä ja pidettävä mielessä silloin kun on ehdokkaana paneeleissa, tenteissä ja haastatteluisissa, jottei jätä sellaista vaikutelmaa, ettei tiedä, mikä kuuluu kunnan ja mikä valtion tehtäviin. Ehdokkaiden ja IPU:n tunnetuksi tekemiseksi kannattaa nyt kirjoitella mielipidekirjoituksia paikallis- ja maakuntalehtiin. Kannattaa käyttää myös mahdollisuutta tehdä kuntalaisaloite, jos on esim. jokin sopiva ja selkeä muutostarve mielessä. Samalla kun sen lähettää kuntaan (esim. valtuustolle tai hallitukselle), kannattaa

siitä toimittaa tieto paikalliseen mediaan. IPU:n kunnallispoliittinen ohjelma valmistuu näinä päivinä. Se on ehdokkaalle tärkeä työkalu, jonka luomiin kehyksiin myös paikkakuntakohtaiset tavoitteet sovitetaan. Ohjelma julkaistaan ipun sivulla heti sen valmistuttua.

Lena Wiksten

Puheenjohtaja Antti Pesosen
uudenvuoden puhe

Alkanut vuosi on Suomen itsenäisyyden saavuttamisen muistovuosi. Suomen itsenäistymisestä tulee kuluneeksi sata vuotta. Heinäkuussa 1917 eduskunta julistautui korkeimman vallan haltijaksi ja saman vuoden joulukuun 6. annettiin itsenäisyysjulistus.

Valtiollinen itsenäisyys merkitsi sitä, että Suomella oli sen jälkeen muista valtioista riippumaton lainsäädäntövalta, omaan lainsäädäntöön nojaava itsenäinen tuomioistuinalaitos ja oma ulkopolitiikka.

EU-Suomi ei täytä edellä mainittuja itsenäisen valtion tunnusmerkkejä. Valtiollisesta itsenäisyydestä luovuttiin v. 1995 alussa, kun Suomi liitettiin Euroopan unioniin.

Suomen perustuslain mukaan maamme on edelleen itsenäinen tasavalta, jossa ylin valta kuuluu Suomen kansalle. Jokainen joka haluaa, voi nähdä, että ylin valta on todellisuudessa siirretty Euroopan unionin ylikansallisille elimille kaikissa asioissa, jotka EU on ottanut päätettäväkseen.

Kun elämme Suomen itsenäistymisen muistovuotta, on pakko korostaa sitä tosiasiaa, että EU:n lainsäädäntö on jäsenmaiden lakien yläpuolella. Mitään todellista valtiollista itsenäisyyttä ei Suomella EU:ssa ole eikä voi olla.

Euroopan unionin tärkeimpiä taustavoimia ovat suurten jäsenmaiden lisäksi suuryritykset, suursijoittajat ja suurpankit. Tällainen demokratian vastainen harvainvalta ei voi olla hyvinvoinnin eikä rauhan tae. Se on päinvastoin eriarvoisuuden lähde ja ruutitynnyri.

EU:n suuret jäsenmaat ovat omasta päätösvallastaan luopumisen vastineeksi saaneet merkittävää valtaa EU:n päätöksentekoon. Suomen kaltaiset pienet maat eivät tällaista vastinetta itsenäisyydestä luopumiselle ole saaneet.

Maamme perustuslaista on keskeiseltä osaltaan tehty kuollut kirjain. Asiaa ei paranna se, että EU-jäsenyys hiljattain lisättiin perustuslakiin ja näin sinne tuotiin sovittamaton ristiriita. Itsenäisyys ja EU-jäsenyys eivät voi toteutua yhtä aikaa.

Suomi on ainoa Pohjoismaa, joka on luopunut omasta rahastaan. Euro on ollut Suomelle ja suomalaisille erittäin kallis harharetki. Tämän myöntävät nyt jo monet nykyistä valtarakennetta lähellä olevatkin.

Kaikkia kalliiksi käyneiden virheiden seurauksia ei voida korjata. Mutta mitä pikemmin suomalaiset heräävät näkyvästi vaatimaan maamme suunnan perusteellista muuttamista, sen vähemmällä vaurioilla selviämme.

Brittien päätöksen jälkeen ei enää kuulu väitteitä, että EU:sta ei voi erota. Päätökset Suomen oman rahan ja itsenäisyyden palauttamisesta on tehtävä eduskunnan enemmistöllä. On selvää, että ennen tuollaisia päätöksiä tarvitaan merkittäviä muutoksia eduskunnan kokoonpanoon. Tämä on suomalaisten käsissä tulevissa vaaleissa.

Meillä Suomen uudelleen itsenäistymisen kannattajilla on velvollisuus vastata kysymykseen Mitä EU:n jälkeen?

Lyhyt vastaus kysymykseen on, että EU-jäsenyyden vaihtoehto on itsenäisyys ja aito demokratia. Kansainvälistä yhteistyötä voi itsenäinen Suomi tehdä paremmin kuin alistussuhteessa unioniin oleva EU-Suomi. Ihmiset voivat liikkua vapaasti ja kauppaa voidaan käydä ilman EU-jäsenyyttäkin. Tämän todistaa vaikkapa Islannin, Norjan ja Sveitsin tilanne.

EU-Suomen nykytila osoittaa, että Suomi tarvitsee valtiollista itsenäisyyttä aidon kansanvallan ja kaikkia koskevan hyvinvoinnin perustaksi.

EU-aika on merkinnyt kasvavaa eriarvoistumista, julkisen sektorin ja peruspalvelujen jatkuvia leikkauksia sekä velkaantumista ulkomaille. Se on merkinnyt myös kansallisomaisuuden yksityistämistä ja myyntiä pääosin ulkomaisiin käsiin. Suomi on sidottu EU:n rakenteilla olevaan ulko-, turvallisuus- ja puolustuspolitiikkaan – siis sotilasliitokehitykseen. Tällaiseen ei ole missään vaiheessa kansalaisten tukea kysytty.

Oman rahan puuttuminen on pitkään merkinnyt vaikeuksia maamme viennille ja kotimarkkinayrityksille.

Kansalaisten tyytymättömyys harjoitettuun politiikkaan on suurta. Useimmat suomalaiset haluavat oikeudenmukaisempaa, eriarvoisuutta vähentävää yhteiskuntaa. Enemmistö kannattaa sitä, että hyvät peruspalvelut ovat kaikkien saatavilla iästä ja maksukyvystä riippumatta. Työn alla oleva sote-uudistus näyttää pahentavan eriarvoisuutta. Sen toteuttaminen kaavaillussa muodossa vaikuttaa olevan aikapommi.

Työttömyys on keskeinen ongelma. Työttömyys

on todellisuudessa paljon suurempaa kuin viralliset tilastot kertovat. Jotta löytyy kestäviä vastauksia, on itse ongelma tunnistettava.

Työttömyys ei ratkea tuotantoa lisäämällä. Suomen kokonaistuotanto on vuodesta 1990 yli kaksinkertaistunut, mutta tehtyjen työtuntien määrä ei ole kasvanut ollenkaan. Edes maailman suurimman vientilyijämän tehneessä Saksassa työtunnit eivät ole kasvaneet. Tuotannon tehostaminen ja automatisointi lisäävät tuotantoa mutta vähentävät ihmistyön tarvetta.

Työhön pitää suhtautua uudella tavalla, kun säännöllistä palkkatyötä on tarjolla yhä harvemmille.

Työllisyyden parantamisessa avainkysymys on työn tarjoamisen helpottaminen. Tämä voidaan toteuttaa eräänlaisella jalostetulla robottiverolla. Nykyiset työn sivukulut poistetaan ja korvataan ne tuotannon perusteella kerättävällä maksulla. Palvelualojen työllisyyttä voidaan parantaa nostamalla merkittävästi arvolisäverovelvollisuuden alarajaa.

Tämän lisäksi tarvitaan porrastettua perustuloa. Erityisesti nuorille on taattava työtä tai muuta mielekästä tekemistä. Työtä on jaettava. On paljon eläkeikää lähestyviä työssä käyviä, jotka olisivat terveydellisistäkin syistä valmiit antamaan työnsä nuorille. Tämä on tehtävä mahdolliseksi ja kannattavaksi.

Taloukasvu ei siis robottien maailmassa merkitse ihmistyön lisääntymistä, pikemminkin päinvastoin. Taloukasvu ei myöskään takaa hyvinvoinnin kehitystä, jos ja kun kasvun tulokset viedään pois maasta ja usein vielä veroja maksamatta. Kokonaistuotanto, bkt ei mittaa hyvinvointia.

Nykyinen talousjärjestelmä horjuu vakavasti. Kasvun pakko syntyy rahajärjestelmästä. Vallalla on harha siitä, että luonnonvarojen käyttöä voi loputtomasti kasvattaa ja raha on rajallinen voimavara. Todellisuudessa on päinvastoin. Luonnonvarat ovat rajalliset ja niitä käytetään jo kestäättömällä tavalla. Raha sen sijaan on sopimus. Ja sopimuksia voidaan muuttaa.

Tosiasioden tunnistamisen pitää johtaa siihen, että huomio kiinnitetään kakun jatkuvan kasvattamisen sijasta tuon kakun sisältöön ja jakamiseen. Työllisyyteen, kaikkien pärjäämiseen, perustarpeiden tyydyttämiseen ja elämän laatuun keskittyminen ei tarkoita niukkuutta ja kurjuutta, vaan riittävyttä ja hyvinvointia.

Suomen taloudessa hämmästellä voi vaikkapa sitä, miten kaikkein ilmeisimpiin tarpeisiin ja investointeihin ei näytä löytyvän rahaa. Julkisista rakennuksista arvioilta kolmannes kärsii kosteusvaurioista. Tästä aiheutuu suurta inhimillistä kärsimystä ja myös taloudellisia menetyksiä. Miksi valtiovalta ei käynnistä systemaattista investointiohjelmaa tähän suurongelman korjaamiseksi?

Sama kysymys voidaan asettaa tieverkoston suhteen. Nyt näyttää, että kansallisuusomaisuuteen kuuluva tieverkko aiotaan yhtiöittää ja antaa tienkäyttäjien rahastaminen joidenkin operaattorien tehtäväksi. Tämä on mieletöntä.

Oman rahan, keskuspankin ja itsenäisen lainsäädännön avulla valtiovalta voi ottaa sen vastuun taloudellisesta ja yhteiskunnallisesta kehityksestä, joka sille kuuluu.

Järkevää ja kannattavaa on myös lisätä omavaraisuutta. Miksi mennä merta edemmäksi kalaan, kun Suomen ruokalasku on vuositasolla 2000 miljoonaa euroa ja energialasku 8000 miljoonaa euroa miinuksella? Sekä ruuan että energian omavaraisuuden merkittävä kasvattaminen on täysin omissa käsissämme, kun niin haluamme.

Asumisen kustannukset ovat kasvaneet liikaa. Tässäkin on vastuu valtiovallalla. Menemättä kaikkiin yksityiskohtiin voi kysyä, miksi ei voisi olla niin, että valtiovalta keskuspankkinsa avustuksella antaisi jokaiselle asunnontarvitsijalle pitkäaikaista ja vaikkapa korotonta lainaa? Vuokra-asumisen

kustannuksia voidaan myös alentaa kun on poliittista tahtoa. Nykyinen tukimalli, jossa lähes kahden miljardin euron vuotuiset asumistuet valuvat kiinteistösijoittajille, on älytön.

Asumisen tulevaisuutta lienee se, että yhä useammista asunnoista tehdään siirrettäviä. Tämä tuo monia etuja. Rakentamiseen pitää löytää vastuullisuutta, jotta päästään kestävämmistä laatuongelmista.

Ihmisen tulevaisuus riippuu siitä, löydämmekö tasapainon tarpeidemme ja luonnon kestäkyvyn välille. Tilanne näyttää huonolta, kun katsotaan kokonaisuutta. Suomessa olemme ongelmien suhteen maailman mitassa vielä onnellisessa asemassa. Suomalaiset ratkaisut ilmasto- ja ympäristökriiseihin vastaamisessa voivat olla merkittäviä sekä itsemme että pienen maan näyttämän esimerkin takia. Siksi niitä ei pidä vähätellä. Siirtymistä uusiutuvaan energiaan on jouduttava. Tässäkin on kysyttävä keiden ehdoilla ja keiden hyväksi päätöksiä tehdään?

Menneen runsaan vuoden aikana maahanmuuttoon liittyvät kysymykset ovat nousseet eri asemaan kuin aiemmin.

Suomi tarvitsee omaa rajavalvontaa ja itsenäistä lainsäädäntöä myös maahanmuuttopolitiikassa.

Kun puhumme turvapaikanhakijoiden kohtelusta, kannattaa muistaa vastavuoroisuus. On mahdollista, vaikkakaan ei näköpiirissä, että suomalaiset joskus ovat turvapaikan tarpeessa. Mitä haluaisimme ihmisten tekevän meille vastaavassa tilanteessa? ”Jokaisella vainon kohteeksi joutuneella on oikeus hakea ja nauttia turvapaikkaa muissa maissa”. Näin sanoo YK:n ihmisoikeuksien yleismaailmallinen julistus, 14 (1) artikla.

Hädänalaisten auttamisen pitäisi olla itsestään selvää. Kaikenlaisen syrjinnän torjumisen ja kaikkien ihmisten hyvän ja tasavertaisen kohtelun pitäisi myös olla itsestään selvää.

Yhtä selvää on, että Suomen lakien ja ihmisoikeuksien noudattamista sekä hyvien tapojen kunnioittamista on vaadittava kaikilta maassa olevilta.

Turvapaikanhakijoiden kotouttamisessa voidaan tehdä paha virhe, jos keskitytään pelkästään heidän tarpeisiinsa ja unohdetaan huolehtia paikallisväestön tarpeista, sanoi Punaisen Ristin kansainvälisen komitean johtaja, joka kävi Suomessa keväällä 2016. Hän korosti, että kotouttamisen voi tehdä ja siinä voi onnistua monella tavalla, mutta se ei onnistu, jos paikalliset kokevat, että heitä ei kohdella tasapuolisesti. ”Olemme nähneet saman ilmiön vuosien varrella monissa maissa, monissa eri konfliktitilanteissa. Ihmiset eivät lähtökohtaisesti ole rasistisia tai muukalaisvastaisia, mutta jos he kokevat, että heidän turvallisuutensa tai palvelunsa heikkenevät, ongelmia tulee varmasti.”

”Turvapaikanhakijoiden tarpeista on tietysti huolehdittava, mutta on tärkeää huolehtia myös paikallisen väestön terveyspalveluista, koulutuksesta ja asumisesta. Jos näiden ja turvapaikanhakijoiden palvelujen välillä ei ole tasapainoa, luodaan pohjaa muukalaisvastaisuuden nousulle”. Näin siis sanoi Punaisen Ristin kansainvälisen komitean johtaja.

Mitä taas tulee turvapaikan hakemisen syihin, on niihin puututtava. Lähi-idän ja Keski-Aasian väkivaltaisuuDET johtuvat pitkälti Lännen aseellisesta asioihin puuttumisesta. Tämän valtioiden hajottamisen lopettaminen on välttämätöntä terrorismin lopettamiseksi. Suomi on pieni ratas, mutta EU on suuri ratas tässä valtioterrorismissa. Suomen on irtisanouduttava siitä. Vastuu valtioiden hajottamisen seurauksista kuuluu tekijöille.

EU-Suomi on sitoutunut unionin ulko-, turvallisuus- ja puolustuspolitiikkaan. Erityisesti Lissabonin sopimuksen, EU:n perustuslain voimaantulon jälkeen tämä tarkoittaa sitoutumista sotilasliittokehitykseen.

Suomen tärkein turvallisuuspoliittinen kysymys on edelleen maamme suhde suurvaltanaapuriin Venäjään. Voimme itse valita nojaammeko tässä suhteessa voimaan vai taitoon.

Voimaan nojaaminen tarkoittaa tuon voiman hakemista muualta, koska pienellä Suomella ei itsellään voi olla suurvaltaan verrattavia voimia. Tämä tie vie sotilaalliseen liittoutumiseen. Ja sillä tiellä Suomi nyt on.

Taitoon nojaaminen tarkoittaa sen näkemistä ja oivaltamista, että Venäjä ei uhkaa Suomea ellei Suomi uhkaa Venäjää. Pieni Suomi ei voi uhata Venäjää, mutta sellainen Suomi, joka antaa alueensa muiden liittoumien tai suurvaltojen käyttöön, tekee itsestään uhan Venäjälle. Samalla se tekee Venäjästä uhan itselleen.

Taitoon nojaava itsenäinen ja puolueeton Suomi pysyttelee sotilasliittojen ja suurvaltojen ristiriitojen ulkopuolella. Sellainen Suomi on koko pohjoisen Euroopan vakautta lisäävä tekijä. Puolueeton Suomi voi toimia laajemminkin rauhan rakentajana ja välittäjänä.

Puolueettomuus on nyt menneisyyttä, mutta ennen muuta sen tulee olla osa uudelleen itsenäistyvän Suomen tulevaisuutta.

Kun olemme nyt menossa monessa mielessä huonoon suuntaan, tarvitaan suunnan muutos. Sen toteuttaminen on maamme osalta suomalaisten itsensä käsissä.

Kun edustuksellinen poliittinen järjestelmä on rakenteellisen korruption vallassa, tarvitaan sekä sen tervehdyttämistä, että suoraa demokratiaa. Suora demokratia tarkoittaa sitovia kansanäänestyksiä. Niiden toteuttaminen vaatii lainsäädännön muutoksia ja se taas vaatii ennen muuta kansalaisilta tulevaa painetta. Hyvä alku on vaatia kaikkien 50 000 allekirjoitusta koonneiden kansalaisaloitteiden viemistä kansanäänestyksiin.

Hyvin monet ovat nyt vailla poliittista kotia. Tärkeää on kunkin huolehtia siitä, ettei anna äänensä mennä hukkaan.

Aiemmat sukupolvet ovat tehneet paljon työtä maamme rakentamiseksi. Nykyisten suomalaisten vastuulla on se, millaiseksi maamme kehittyy.

Tärkeää on antaa asioiden ottaa mittaa toisistaan – ja tarvittaessa riidellä. Silloin parhaiten varmistetaan että enää ei toistu ihmisten äärimmäinen vastakkain asettuminen. Tästä olkoon varoittavana esimerkkinä sisällissota, josta tulee kuluneeksi sata vuotta v. 2018.

Nyt meneillään oleva taistelu Suomen itsenäisyyden palauttamiseksi voidaan ja pitää käydä ilman väkivaltaa. Itsenäisyystaistelun yksi tärkeä puoli on, että se loppuu vasta kun se on voitettu.

